

PARAULA I VIDA

Crist Viu, esperança nostra (i III)

Acabem avui la síntesi-resum de l'Exhortació postsinodal «**Viu Crist**» del Sant Pare Francesc, de 25 de març de 2019, presentant els dos últims capítols d'aquest bell document.

8. El capítol vuitè (nn. 248-277) tracta de «**la vocació**». El fonamental és discernir i descobrir que el que Jesús vol de cada jove és abans de res la seva amistat, l'amistat amb Ell. En el diàleg amb Simó Pere la gran pregunta de Jesús va ser: «*M'estimes?*» (Jo 21, 16), és a dir: ¿Em vols com amic? La missió que rep Pere de cuidar els seus anyells estarà sempre en connexió amb aquest amor gratuït, amb aquest amor d'amistat. El Papa anima els joves a «ser per als altres», vocació entesa en el sentit precís de la crida al servei missioner dels altres. Cridats pel Senyor a participar en la seva obra creadora, aportant al bé comú a partir de les capacitats que rebem.

Després se centra en «**l'amor i la família**» (nn. 259-267). Els joves senten amb força la vocació a l'amor, i somien trobar la persona adequada amb qui formar una família i construir una vida junts.

Sens dubte és una vocació que Déu mateix proposa a través dels sentiments, desitjos i somnis. El Sínode va destacar que la família continua essent el principal punt de referència per als joves. Aprecien l'amor i la cura dels pares, donen importància als vincles familiars i esperen aconseguir al seu torn formar una família. Un altre apartat és el dedicat al **treball** que defineix i influeix en la identitat i l'autoconcepte d'un adult jove i és lloc fonamental on es desenvolupen amistats i altres realitats. El món del treball és un àmbit on els joves experimenten formes d'exclusió i marginació. La primera i la més greu és l'atur. I acaba tractant sobre les «vocacions a una consagració especial» (nn. 274-277): el sacerdoci i la vida religiosa.

9. El capítol novè i últim (nn. 278-282) està tot ell dedicat al «**discerniment**», que per al Papa Francesc és clau perquè els joves no es converteixin en titelles a mercè de les tendències del moment. Tracta de com discernir la vocació, indicant que és una tasca personal que requereix espais de solitud i de silenci. Cal fer-se preguntes com «qui soc jo?», però el Papa indica la gran pregunta: «Per a qui soc jo?». Ets per a Déu, sens dubte. Però Ell va voler

que fossis també per als altres. I convida els joves a escoltar la crida de l'Amic Jesús. Subratlla que és imprescindible l'escolta i l'acompanyament dels joves. «Escolta» que requereix tres sensibilitats fonamentals: escoltar la persona (indica el valor que té l'altra persona per a nosaltres, més enllà de les seves idees i de les seves eleccions de vida); escolta discernidora (què em diu aquesta persona, què em vol dir, què desitja que jo comprengui); escoltar els impulsos que l'altre experimenta d'anar cap endavant. És l'escolta profunda de «cap a on vol anar veritablement l'altre».

L'Exhortació acaba amb un «últim desig» (n. 299): «*Estimats joves, seré feliç veient-vos córrer més ràpid que els lents i temorosos. Correu atrets per aquest Rostre tan estimat, que adorem a la Sagrada Eucaristia i reconeixem en la carn del germà sofrent. L'Esperit Sant us empenyi en aquesta cursa cap endavant. L'Església necessita el vostre entusiasme, les vostres intuïcions, la vostra fe. Ens fan falta! I quan arribeu on nosaltres encara no hem arribat, tingueu paciència per esperar-nos-hi.*»

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Convivències dels grups de joves Txt a La Seu d'Urgell

Una trentena de membres dels grups de joves Txt diocesans, entre nois i monitors, van participar del 8 al 14 de juliol en les convivències organitzades per la Delegació de Joventut del Bisbat d'Urgell, a La Seu d'Urgell. Els joves i monitors van fer nit al Seminari diocesà i els àpats i les activitats a la Casa Molines, que fou cedida per la Fundació Llar Cristiana Maria Maestre, per poder dur a terme l'activitat.

Van poder compartir, viure i transmetre els valors evangèlics, fomentant la convivència entre els joves que provenen de diferents parts del Bisbat; educant mitjançant les activitats lúdiques, el contacte amb la natura, la música, els jocs de taula, els serveis de funcionament de la casa... Activitats en les quals els nois conviuen, gaudeixen i poden desenvolupar les seves qualitats individuals i grupals.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La bioètica, el diàleg i la justícia

La bioètica, propiciadora i integradora del diàleg fecund entre el «bios» i el «ethos», va adquirir en el si de la comunitat eclesial a partir del Concili Vaticà II nous i enriquidors matisos i horitzons.

El Concili va suposar una aportació indispensable a l'univers ètic que ha de proveir a la bioètica per realitzar la seva comesa.

La Justícia, la no maleficència, la beneficència i l'autonomia, que configuren el principalísim bioètic de la segona meitat del segle XX, estaven ja contingudes en els documents de la Doctrina Social de l'Església catòlica i del Concili, que sempre ha subratllat la destinació universal dels béns de la Terra, pedra angular

de la justícia; i la primacia de la persona sobre la matèria i l'economia.

«Déu ha destinat la terra i tot el que conté per a ús de tots els homes i pobles. En conseqüència, els béns creats han d'arribar a tots en forma equitativa sota l'ègida de la justícia i amb la companyia de la caritat.»

«Creients i no creients estan generalment d'acord en aquest punt: tots els béns de la terra han d'ordenar en funció de l'home, centre i cim de tots ells.»

Els pares del Concili en el seu missatge a tots els homes ens recorden «el paper necessari de l'Església en el món actual, tant per denunciar la injustícia

i les indignes desigualtats de les classes socials, com per restablir un veritable ordre de coses i dels béns materials, amb la finalitat que la vida de l'home sigui més humana».

Entenc que la humanització és la gran tasca moral, i que la bioètica ha de promoure-la. La beneficència, la no maleficència i l'autonomia ens parlen d'ella amb un altre llenguatge. La justícia és una altra virtut que l'acompanya.

Margarita Bofarull, rscj
Fragment de la ponència «Bioètica del Concilio Vaticano II hasta hoy: oportunidades y límites»
I Congrés Mundial de Bioètica, El Escorial, 2017

PALABRA Y VIDA

Vive Cristo, esperanza nuestra (y III)

Finalizamos hoy la síntesis-resumen de la exhortación postsinodal «**Vive Cristo**» del Santo Padre Francisco, de 25 de marzo de 2019, presentando sus dos últimos capítulos.

8. El capítulo octavo (nn. 248-277) trata de «**la vocación**». Lo fundamental es discernir y descubrir que lo que Jesús quiere de cada joven es ante todo su amistad, la amistad con Él. En el diálogo con Simón Pedro la gran pregunta de Jesús fue: «¿Me amas?» (Jn 21,16), es decir: ¿Me quieres como amigo? La misión que recibe Pedro de cuidar a sus corderos estará siempre en conexión con este amor gratuito, con este amor de amistad. El Papa anima a los jóvenes a «ser para los demás», vocación entendida en el sentido preciso de la llamada al servicio misionero de los demás. Llamados por el Señor a participar en su obra creadora, aportando al bien común a partir de las capacidades que recibimos.

Después se centra en «**el amor y la familia**» (nn. 259-267). Los jóvenes sienten con fuerza la llamada al amor, y sueñan encontrar la persona adecuada con quien formar una familia y construir una vida juntos. Sin duda es una vocación que Dios mismo propone a través de los sentimientos, deseos y sueños. El Sínodo resaltó que la familia sigue siendo el principal punto de referencia para los jóvenes. Aprecian el amor y el cuidado de los padres, dan importancia a los vínculos familiares y esperan lograr a su vez formar una familia. Otro apartado es el dedicado al **trabajo** que define e influye en la identidad y el autoconcepto de un adulto joven y es lugar fundamental donde se desarrollan amistades y otras realidades. El mundo del trabajo es un ámbito donde los jóvenes experimentan formas de exclusión y marginación. La primera y la más grave es el desempleo. Y termina tratando sobre las «vocaciones a una consagración especial» (nn. 274-277): el sacerdocio y la vida religiosa.

9. El capítulo noveno y último (nn. 278-282) está todo él dedicado al «**discernimiento**», que para el Papa Francisco es clave para que los jóvenes no se conviertan en marionetas a merced de las tendencias del momento. Trata sobre cómo discernir la vocación, indicando que es una tarea personal que requiere espacios de soledad y de silencio. Es necesario hacerse preguntas como «¿quién soy yo?», pero el Papa indica la gran pregunta: «¿Para quién soy yo?». Eres para Dios, sin duda. Pero Él quiso que seas también para los demás. E invita a los jóvenes a escuchar la llamada del Amigo Jesús. Subraya que es imprescindible la escucha y el acompañamiento de los jóvenes. «Escucha» que requiere tres sensibilidades fundamentales: escuchar *a la persona* (indica el valor que tiene la otra persona para nosotros, más allá de sus ideas y de sus elecciones de vida); escuchar *discernidora* (qué me dice esa persona, qué me quiere decir, qué desea que comprenda); *escuchar los impulsos* que el otro experimenta de ir hacia adelante. Es la escucha profunda de «hacia dónde quiere ir verdaderamente el otro».

La Exhortación termina con un «último deseo» (n. 299): «*Queridos jóvenes, seré feliz viéndoos correr más rápido que los lentos y temerosos. Corred atraídos por ese Rostro tan amado, que adoramos en la Sagrada Eucaristía y reconocemos en la carne del hermano sufriente. El Espíritu Santo os empuje en esta carrera hacia adelante. La Iglesia necesita vuestro entusiasmo, vuestras intuiciones, vuestra fe. ¡Nos hacen falta! Y cuando lleguéis donde nosotros todavía no hemos llegado, tened paciencia para esperarnos.*»

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

VIII Aplec de Sant Josepmaria Escrivà a Sant Julià de Lòria

El VIII Aplec de Sant Josepmaria Escrivà per commemorar la festa del sant, es va celebrar a Sant Julià de Lòria (Principat d'Andorra) el 29 de juny. Aquest any la trobada festiva fou a l'església parroquial i al poble de Sant Julià de Lòria a causa de la recent inauguració del nou retaule de l'església, del P. Marko Ivan Rupnik. La missa fou concelebrada per Mn. Pepe Chisvert, rector de la parròquia de Sant Julià, i quatre sacerdots de l'Opus Dei: Mn. Joaquim González Llanos, que presidí l'Eucaristia; Mn. Pere Pascual, de Barcelona; Mn. Josemaría Sanchís, que anava amb un grup de 28 nois joves procedents de València, Lleida i Màlaga, i que feren a peu el trajecte Pallerols-Sant Julià de Lòria en 5 dies; i Fr. Donchan que ana-

va amb un grup de 12 nois procedents d'Irlanda que arribaren també a peu a Sant Julià per unir-se a l'aplec. Hi van participar 120 persones del Principat d'Andorra, La Seu d'Urgell, Lleida, Barcelona, Girona, Sant Cugat del Vallès, València, Màlaga, i Irlanda.

Festa del Roser a Ponts

Ponts va dedicar la festa a la Mare de Déu del Roser, com marca el calendari tradicional el diumenge següent a la festa del Corpus, el 30 de juny. Durant tot el dia els actes populars, tradicionals i religiosos van fer participar als pontsicans de totes les edats. La festa començà a les 6 del matí amb el tradicional «toc d'albada» per recordar l'inici de la festa i que tingué el punt àlgid en la tradicional Missa del Roser, amb la presència de l'Alcalde de Ponts, Il·lm. Sr. Josep Tàpies, i altres membres de l'Ajuntament. El Rector de Ponts, Mn. Jaume Mayoral, va destacar a la mis-

sa la necessitat de fer d'aquestes festes tradicionals un bon moment per trobar-se amb la fe de cadascun, i poder veure que l'Església vol estar al costat del poble, perquè vol ser part del poble. Per segon any van acompanyar el seguici de la festa, els gegants que la representen i que porten el nom de Roser i de Manel.

Al final de la celebració es va fer el relleu de les majorales: van agafar el relleu de Gemma Bajora i Mireia Santamaria, Vanessa Zaes i Irene Castillo. Les roses beneïdes es van fer arribar als malalts i a la gent gran.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESI SOBRE EL PARENOSTRE

Pare de tots nosaltres

Hem de resar tal com Jesús ens va ensenyar a fer-ho.

Ell va dir: quan pregueu, entreu en el silenci de la vostra habitació, retireu-vos del món i adreceu-vos a Déu anomenant-lo «Pare!». La veritable oració és la que es fa en el secret de la consciència, del cor: inescrutable, visible només per a Déu. Jo i Déu. Defuig de la falsedat: amb Déu és impossible fingir. És impossible, davant de Déu no hi ha cap truc possible, Déu ens coneix així, nus en la consciència, i no es pot fingir. Mirar Déu i deixar-se mirar per Déu: això és pregar.

Hi ha una absència impressionant en el text del parenostre. Si us pregunto a vosaltres quina és l'absència important en el text del parenostre, no serà fàcil de respondre. Falta una paraula, falta la paraula

«jo». Mai no es diu «jo». Jesús ens ensenya a pregar tenint en primer lloc als llavis el «tu», perquè la pregària cristiana és diàleg. En la pregària cristiana, ningú no demana el pa per a si mateix: doneu-me el pa d'avui, no, doneu-nos, ho demana per a tots, per a tots els pobres del món. No hem d'oblidar això, hi falta la paraula «jo». Es prega amb el tu i amb el nosaltres.

En la pregària, un cristià porta totes les dificultats de la gent que viu al seu costat.

Ens podem preguntar: quan prego, m'obro al crit de tantes persones que són properes i llunyanes? O potser penso en la pregària com una mena d'anestèsia, per estar més tranquil? Faig la pregunta i que cadascú es respongui. En aquest cas seria víctima d'un terrible mal-

entès. Per descomptat, la meua pregària ja no seria una pregària cristiana. Perquè aquell «nosaltres», que Jesús ens ha ensenyat, m'impedeix estar en pau tot sol, i em fa sentir responsable dels meus germans i germanes.

Hi ha homes que aparentment no busquen Déu, però Jesús ens fa pregar també per ells, perquè Déu cerca per damunt de tot aquestes persones.

Germans i germanes, sants i pecadors, siguem tots germans estimats pel mateix Pare. I, al vespre de la vida, serem jutjats sobre l'amor. Sobre com hem estimat. «Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, m'ho fèieu a mi» (Mt 25,40).

Dimecres, 13 de febrer de 2019

A les nostres comunitats treballem per cohesionar la societat i teixim vincles entre les persones

El lliurament dels voluntaris, repartits per tota la diòcesi, ajudant en les tasques de suport més diverses que proposa Càritas; i les activitats de divulgació, conscienciació i de participació que es fan al llarg de l'any en diversos àmbits, ens ajuden a crear sinergies entre les persones

Les comunitats parroquials són l'ànima de Càritas i del suport que significa per a centenars de persones que, a la nostra diòcesi, necessita suport i que la rep desinteressadament de l'Església. I també són nuclis de difusió de valors sòlids, de la generositat, de la importància de la solidaritat, la cura del medi ambient i d'una acció sostenible, de l'acompanyament humà en moments difícils de la vida i del compartir en les coses que ens uneixen més que en les que ens separen. Aquesta és una de fites de la nostra ONG: ser inclusius.

Com ho fem això? Les comunitats parroquials s'organitzen per acollir, sostenir i créixer en l'harmonia social. En aquest sentit, cal agrair els donants —particulars i empreses— i la seva entrega econòmica desinteressada i anònima, que permet tirar endavant molts projectes. En l'any 2018 hi ha hagut 150 donants, que han significat una aportació de 44.198 euros. La major part se situen a La Seu d'Urgell, però també arreu de la diòcesi i de Barcelona i Lleida...

També 113 entitats o empreses (un 73% privades) han col·laborat

en accions solidàries, en prestació de serveis, estades esportives o culturals, en fires i mercats, fent xerrades de sensibilització, ajudant en les insercions laborals, col·laborant en espècies o econòmicament.

Voluntariat generós

Càritas és sinònim de voluntaris: 273 persones estan actives en les 12 parròquies de la diòcesi d'Urgell en diferents projectes i serveis, un 12% més que l'anterior any. La major part treballen en les àrees on hi ha centres d'atenció de Càritas, encara que

també n'hi ha de vinculats a parròquies determinades. Un 82% són dones.

Els animen tot sovint la participació en activitats de cara al públic per tal divulgar i conscienciar sobre les problemàtiques que vivim, en els mercats de Sant Jordi, fires de primavera, mercats de vell...

I no només en les activitats al carrer.

La nostra acció divulgativa també es fa a les escoles, a través del projecte «Treballem els valors». 1.167 alumnes han participat en 59 tallers en 13 centres educatius d'arreu de la diòcesi. Això ha portat a 117 alumnes de 7 centres a realitzar accions de servei comunitari a Càritas. Han fet grups de conversa en català per als joves d'Activa't, acompanyament d'avis en residències, han participat en la recollida de joguines per a Nadal, i en les campanyes de Nadal de sensibilització, i han treballat en el reforç educatiu i la difusió

d'activitats. Els encoratgem i agraïm aquest gest de lliurament gratuït als altres.

Espais de trobada

Els Espais Grapats, situats en els centres, són un espai en el que a través de tallers, conferències, activitats, cursos, s'aconsegueix la integració de persones de diferents estils i orígens.

Les 53 activitats dutes a terme durant el 2018, són de gran varietat: des de tallers de ganxet, manualitats amb materials reciclats, tallers d'ús de xarxes socials bàsiques com WhatsApp, mercats de Nadal, consum i venda de Comerç Just, de cuines del món, culturals i de descoberta del territori una àmplia varietat de propostes que han acostat 265 persones, i les han ajudat a compartir i viure en la comprensió de l'altre i la superació dels propis límits i de les diferències.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

19. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Jt 2,11-19 / Sl 105 / Mt 19,16-22]. Sant Joan Eudes (1601-1680), prev. fund. Eudistes; sant Ezequiel Moreno Díaz, bisbe; sant Magí (s. III), mr. ermità a Brufaganya (Conca de Barberà); sant Lluís d'Anjou, bisbe de Tolosa (franciscà).

20. □ Dimarts [Jt 6,11-24a / Sl 84 / Mt 19,23-30]. Sant Bernat (1090-1153), abat cistercenc a Clavall, i doctor de l'Església; sants

Cristòfor i Leovigild, mrs. a Còrdova; beat Arquimbau, prev. d'Orleans i mr. (s. XII); sant Samuel (s. XI aC), profeta (jutge).

21. □ Dimecres [Jt 9,6-15 / Sl 20 / Mt 20,1-16]. Sant Pius X, papa (1903-1914), nascut a Riese (1835); sant Privat, bisbe i mr.; sant Bonosi i Maximia, mrs., patrons de Blanes; santa Ciríaca, viuda mr.

22. □ Dijous [Jt 11,29-39a / Sl 39 / Mt 22,1-14]. Benaurada Verge

Maria Reina, i altres advocacions; sant Timoteu, mr. a Roma (303).

23. ■ Divendres [Rt 1,1-2a.3-6.14b-16.22 / Sl 145 / Mt 22,34-40]. Santa Rosa de Lima (1586-1617), vg. terciària dominicana del Perú; sant Felip Benici (1233-1285), rel. servita.

24. ■ Dissabte [Ap 21,9b-14 / Sl 144 / Jo 1,45-51]. Sant Bartomeu (o Natanael), apòstol, de Canà de Galilea, venerat a l'Índia; santa Emília de Vialar, vg., fund.; santa Àurea, vg. i mr.

25. ■ Diumenge vinent, XXI de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 66,18-21 / Sl 116 / He 12,5-7.11-13 / Lc 13,22-30]. Sant Lluís de França (1214-1270), rei, terciari franciscà i croat (morí prop de Cartago). *Lleida i Urgell*: □ Sant Josep de Calassanç (1556-1648), prev. d'Urgell, aragonès, fund. de l'Escola Pia a Roma (SchP, 1617), patró de les escoles cristianes; santa Genís, còmic mr.; santa Patrícia.

Diumenge XX de durant l'any (C)

COMENTARI

Ser seguidor del Crist no és gens fàcil

Sovint a l'evangeli trobem paraules desconcertants. En són un exemple les d'aquest diumenge *¿Us penseu que he vingut a portar la pau a la terra? Us asseguro que no. És la divisió, el que he vingut a portar. Des d'ara dins una mateixa casa n'hi haurà cinc de dividits: Tres contra dos i dos contra res. El pare renyirà amb el fill i el fill amb el pare... la mare i la sogra amb la filla i la nora.* Són paraules que ens semblen impossible en la boca de Jesús: no diem sempre que ha vingut a portar la pau? Per què diu ara que ha vingut a portar la divisió? Jesús fa servir sovint un llenguatge provocatiu. El que ens diu Jesús és que la predicació del Regne, el seguir els seus ensenyaments a la pràctica portarà divisió perquè moltes persones no voldran acceptar ser deixebles de Crist per la seva dificultat. Per això ha començat també dient: *He vingut a calar foc a la terra. Com voldria ja veure-la cremar! He de passar la prova d'un baptisme: Com em sento el cor oprimint fins que no l'hauré passada!* El seu missatge és foc, és un baptisme difícil perquè suposa la seva mort. El seu missatge no és mai fàcil; per això no tots el voldran seguir i es pot produir la divisió en una mateixa casa entre partidaris i adversaris del Crist. La història ens ho demostra. És el que li passa a Jeremies: per la seva fidelitat a Déu, per ser profeta, per dir el que Déu li mana, no el que vol la gent, *els principals de Jerusalem digueren al rei: Que Jeremies mori d'una vegada. Aquest home no fa sinó desmoralitzar els guerrers que queden a la ciutat.* I per això *el tiren en una cisterna.* I la segona lectura ens encoratja: *Envoltats d'un núvol tan gran de testimonis, i sense cansar-nos-en llancem-nos a córrer en la prova que ens ha estat proposada, prova que també nosaltres hem de passar. Seguir Jesús vol dir estar disposats a fer el seu mateix camí: Hauré de patir; potser serem rebutjats i tal vegada els mateixos de casa nostra renyiran també amb nosaltres.*

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 38,4-6.8-10)

En aquells dies, alguns dels principals de Jerusalem digueren al rei: «Que Jeremies mori d'una vegada. Aquest home no fa sinó desmoralitzar els guerrers que queden a la ciutat i tots els restants del poble. Aquest home no vol el bé del poble, sinó la seva pèrdua.» El rei Sedequies els respongué: «Està a les vostres mans.» El rei era incapaç de negar-los res. Ells, doncs, prengueren Jeremies i el tiraren a la cisterna de Melquies, fill del rei, situada al pati de la guàrdia. L'hi baixaren amb unes cordes. A la cisterna no hi havia aigua, sinó fang; Jeremies quedà enfonsat en el fang. Llavors Abdemèlec, un home del palau reial, anà a trobar el rei a la porta de Benjamí i li digué: «Rei, senyor meu, no està bé això que aquests homes han fet amb el profeta Jeremies: l'han tirat a la cisterna, i ara, que ja no hi ha pa a la ciutat, es morirà allà dintre de fam.» Llavors el rei donà aquesta ordre a Abdemèlec, el cusita: «Emporta't tres homes i treu de la cisterna el profeta Jeremies abans no es mori.»

▶ Salm responsorial (39)

R. *Senyor no tardeu a defensar-me.*

Tenia posada l'esperança en el Senyor, / i ell, inclinant-se cap a mi ha escoltat el meu clam. R.

M'ha tret fora del fang, / del llot on em moria, / ha posat els meus peus sobre la roca, / i m'hi sento segur. R.

Ha inspirat als meus llavis un càntic nou, / un himne de lloança al nostre Déu; / tots els qui ho han vist, se n'admiran, / i confien més en el Senyor. R.

Ara soc un pobre desvalgut, / però el Senyor pensa en mi. / Sou vós qui m'ajudeu i em deslliureu, / Déu meu, no trigueu més. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 12,1-4)

Germans, envoltats d'un núvol tan gran de testimonis, que ens ensenyen com hem de viure la fe, alliberem-nos de tot impediment i del pecat, que amb tanta facilitat ens lliga i, sense cansar-nos-en, llancem-nos a córrer en la prova que ens ha estat proposada. Tinguem la mirada fixa en Jesús, que ha obert el camí de la fe i el duu a terme. Ell, per arribar a la felicitat que li era proposada acceptà el suplici de la creu, no fent cas de la vergonya que havia de passar; així s'assegué a la dreta del tron de Déu. Tinguem present aquell que aguantà un atac tan dur contra la seva persona de part dels pecadors; així no us deixareu abatere, cansats de resistir. En la vostra lluita contra el pecat, encara no us hi heu enfrontat fins a vessar la sang.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 12,49-53)

En aquell temps, Jesús deia als seus deixebles: «He vingut a calar foc a la terra. Com voldria ja veure-la cremar! He de passar la prova d'un baptisme. Com em sento el cor oprimint fins que no l'hauré passada! Us penseu que he vingut a portar la pau a la terra? Us asseguro que no. És la divisió, el que he vingut a portar. Des d'ara dins una mateixa casa n'hi haurà cinc de dividits: Tres contra dos, i dos contra tres. El pare renyirà amb el fill i el fill amb el pare; la mare renyirà amb la filla i la filla amb la mare; la sogra renyirà amb la nora i la nora amb la sogra.»

▶ Lectura del libro de Jeremías (Jer 38,4-6.8-10)

En aquellos días, los dignatarios dijeron al rey: «Hay que condenar a muerte a ese Jeremías, pues, con semejantes discursos, está desmoralizando a los soldados que quedan en la ciudad y al resto de la gente. Ese hombre no busca el bien del pueblo, sino su desgracia». Respondió el rey Sedecías: «Ahí lo tenéis, en vuestras manos. Nada puedo hacer yo contra vosotros». Ellos se apoderaron de Jeremías y lo metieron en el aljibe de Malquías, príncipe real, en el patio de la guardia, descolgándolo con sogas. Jeremías se hundió en el lodo del fondo, pues el aljibe no tenía agua. Ebedmélec abandonó el palacio, fue al rey y le dijo: «Mi rey y señor, esos hombres han tratado injustamente al profeta Jeremías al arrojarlo al aljibe, donde sin duda morirá de hambre, pues no queda pan en la ciudad». Entonces el rey ordenó a Ebedmélec el cusita: «Toma tres hombres a tu mando y sacad al profeta Jeremías del aljibe antes de que muera».

▶ Salmo responsorial (39)

R. *Señor, date prisa en socorrerme.*

Yo esperaba con ansia al Señor; / él se inclinó y escuchó mi grito. R.

Me levanté de la fosa fatal, / de la charca fangosa; / afiancé mis pies sobre roca, / y aseguré mis pasos. R.

Me puse en la boca un cántico nuevo, / un himno a nuestro Dios. / Muchos, al verlo, quedaron sobrecogidos / y confiaron en el Señor. R.

Yo soy pobre y desgraciado, / pero el Señor se cuida de mí; / tú eres mi auxilio y mi liberación: / Dios mío, no tardes. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 12,1-4)

Hermanos:

Teniendo una nube tan ingente de testigos, corramos, con constancia, en la carrera que nos toca, renunciando a todo lo que nos estorba y al pecado que nos asedia, fijos los ojos en el que inició y completa nuestra fe, Jesús, quien, en lugar del gozo inmediato, soportó la cruz, despreciando la ignominia, y ahora está sentado a la derecha del trono de Dios.

Recordad al que soportó tal oposición de los pecadores, y no os canséis ni perdáis el ánimo. Todavía no habéis llegado a la sangre en vuestra pelea contra el pecado.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 12,49-53)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «He venido a prender fuego a la tierra, ¡y cuánto deseo que ya esté ardiendo! Con un bautismo tengo que ser bautizado, ¡y qué angustia sufro hasta que se cumpla! ¿Pensáis que he venido a traer paz a la tierra? No, sino división. Desde ahora estarán divididos cinco en una casa: tres contra dos y dos contra tres; estarán divididos el padre contra el hijo y el hijo contra el padre, la madre contra la hija y la hija contra la madre, la suegra contra su nuera y la nuera contra la suegra.»